

[Aksel Møller.]

steren nys lagde for dagen af forbindelsen mellem konkurrenceevne og valutaisituation, kan heller ikke undgå at få følger for regeringens holdning til dansk udenrigshandel både på kortere og længere sigt.

Jeg melder mig blandt dem, som er begyndt at tvivle på, at den hidtidige opfattelse af årsagerne til vor valutanoed er den hele sandhed. Krisen er, hvad der kommer ud af en udpumpning af penge, et voksende pres på den indenlandske efterspørgsel og den indenlandske aktivitet udover, hvad vi kan finansiere, og den „førstehjælp“, som må anvendes, hedder derfor overbalancering eller forbrugsbegrænsning. Det er forøvrigt et spørgsmål, om denne politik er ført igennem. Jeg ved ikke, om den højtærede finansminister for sit vedkommende vil hævde, at vi fører en overbalanceringspolitik i dag. Såvidt jeg kan læse de oplysninger, der foreligger om landets økonomiske stilling, er forholdet klart det, at statens kapitalbehov er så meget større end den forventede overbalancering af driften, at der snarest er tale om en underbalancering, i alt fald et langt stykke tid frem. Men vi kan jo ikke blive ved med som politisk og økonomisk middel at skære forbruget ned. Det er i alt fald en baglæns march, og den kunne marcheres endnu nogle mil, hvis forbrugets stigning var den eneste årsag til misæren. Men er den nu det? Stigningen har — efter nogles mening — endda været mindre end den, som produktionen kan opvise. Vil vi en varig bedring, må vi også have opmærksomheden henvendt på den skævhed, som kommer fra vor udenrigshandelspolitik.

Vi beklager os over den ugunstige udvikling af bytteforholdet mellem eksportvarer og importvarer. Men gør vi noget for at rette på forholdet? Tager vi det ikke bare som noget uomgængeligt, noget udefra dikteret? Danmark har jo arbejdet ærligt med på liberaliseringen — ærligt ja, men også blåøjet. Man har jo narret os! Samtidig med at vore handelspartnere og konkurrenter frigav deres handel, forhøjede de deres toldbeskyttelse. Vi stod bare og så på! I 1952 gjorde den forrige regering et forsøg på at få det høje ting til at revideres dansk toldlovgivning, men socialdemokratiet, som dog burde forstå denne sag,

drev også dengang politik på toldloven. Siden er det blevet værre.

Der er udviklet en utrolig opfindsomhed hos vore konkurrenter, ikke bare med toldpolitik, men med dobbeltpriser, statsgarantier, skattelettelser, tilskud, rabatter, flagdiskriminering og valutapremier. Kun en gang værgede vi virkelig vort. Det skete, da den forrige regering gennemførte dollarpræmieringen. Og læg vel mærke til, at det lykkedes. Den dollarbeholdning, som nu er den høje regerings trøst, hver gang valutaisituationen drøftes, havde vi aldrig kunnet samle uden denne handlen i selvforsvar. Og hvad er det, der er i færd med at ramme vor svineproduktion? Enhver kan se, at det er vanskeligheder med afsætningen. Skal udvejen nu være at skære produktionen ned fremfor at forsøge, om en mere aktiv handelspolitik kan åbne markederne?

Jeg opfordrer den høje regering til at overveje en revision af vor udenrigshandelspolitik. Mit parti nægter at tro på, at Danmark bare skal tage mod lussingerne.

Hvad vil den høje regering i det hele taget gøre, hvis september- og martsatudikken ikke gør underskud til overskud? To af dens våbendragere, De samvirkende Fagforbunds formand og kontorchefen i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, har jo sagt forbløffende ting. Jeg er overbevist om, at den høje regering vil afvise ethvert råd, som truer kroneværdien — men en bekræftelse på dette kan jo aldrig være overflødig. Til gengæld er jeg mindre overbevist om, at regeringen ikke går med importreguleringer i tankerne.

Men hvorfor vælge nogle af disse onder, så længe en toldpolitik er uforsøgt? For nogle dage siden afsluttede toldkommissionen sit arbejde vedrørende et af den højtærede finansminister stillet forslag om ændring i vore todsatser.

Den skæbne, som har ramt dansk tekstilindustri, er en levende illustration af de vanskeligheder, dansk erhvervsliv møder i konkurrencen. Udlandets høje todsatser umuliggør det for dansk tekstileksport at finde afsætning på dets markeder, medens vort marked med de laveste todsatser, noget land kan opvise, ligger åbent for den udenlandske produktion. Alt, hvad der er opbygget i tekstil- og beklædningsindustrien, er i fare i disse år. Udfra et traditionelt